

Tarnobrzeg, 17.09.2013 r.

Decyzja

Działając na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267) po rozpatrzeniu odwołania

od decyzji Wójta Gminy Mielec z dnia 19 sierpnia 2013 r. znak: RGP o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn: „Stworzenie Punktu Selektywnej Zbiórki Odpadów Komunalnych w miejscowości Chorzelów na terenie cz. działki 316/2, gm. Mielec woj. podkarpackie” realizowanego przez Inwestora Gmina Mielec bez przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko **Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Tarnobrzegu**

o r z e k a

uchylić zaskarżoną decyzję i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji.

U z a s a d n i e n i e

Wójt Gminy Mielec wydał dla przedsięwzięcia pn: „Stworzenie Punktu Selektywnej Zbiórki Odpadów Komunalnych w miejscowości Chorzelów na terenie cz. działki 316/2, gm. Mielec woj. podkarpackie” realizowanego przez Inwestora Gmina Mielec decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach z dnia 19 sierpnia 2013 r. znak: RGP. bez przeprowadzenia postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko.

Odwołanie od decyzji złożył P.

pełnomocnik zarzucając, że organ nie uwzględnił wszystkich okoliczności faktycznych, a w szczególności sąsiedztwa zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, której lokalizację wyznaczyła ostateczną decyzją Wójta Gminy Mielec o warunkach zabudowy, jak i zabudowy znajdującej się tam w chwili obecnej. Zdaniem odwołującego się wszystkie organy nie rozpatrzyły sprawy dostatecznie wnikliwie i nie uwzględniły wydając orzeczenie elementów istotnych dla rozpatrzenia sprawy, a m.in. ilości i pojemności składowanych odpadów, oraz konkretnych odległości od zabudowy. Ponadto zdaniem odwołujących się nie przeprowadzono wymaganych konsultacji z mieszkańcami, a tym samym wydane zostały wadliwe orzeczenia w tym zaskarżonej decyzji.

W trakcie prowadzonego postępowania odwoławczego Samorządowe Kolegium Odwoławcze stwierdziło co następuje:

Odwołujący się jest stroną postępowania, na co jednoznacznie wskazał Wójt Gminy Mielec, a odwołanie zostało wniesione w terminie (data złożenia odwołania mieści się w terminie odwoławczym liczonym od daty doręczenia decyzji).

Podstawą wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach są przepisy szczególne ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199 poz. 1227 ze zm.) – zwanej dalej ustawą ooś, które określają również zasady prowadzenia postępowania w tych sprawach. Dodatkowo mają w sprawie zastosowanie inne przepisy z zakresu ochrony środowiska, odpadów, gospodarki wodnej i ochrony przyrody oraz ogólnych zasad postępowania administracyjnego.

W sprawie nie budzi wątpliwości, że zamierzona inwestycja stanowi przedsięwzięcie, o jakim mowa w art. 71 ust. 2 pkt 2 ustawy ooś, a więc mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Stosownie bowiem do § 3 ust. 1 pkt 81 rozporządzenia Rady

Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. Nr 213, poz. 1397), do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się punkty zbierania i przeładunku odpadów, w tym złomu, który to warunek zamierzona inwestycja spełnia (planowane przedsięwzięcie obejmuje punkt selektywnej zbiórki odpadów). Przed zwróceniem się do właściwego organu z wnioskiem o wydanie jednej z decyzji o jakich mowa w art. 72 ust. 1 tej ustawy obligowało to więc inwestora do wcześniejszego wystąpienia do Wójta Gminy Mielec z wnioskiem o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla tego przedsięwzięcia.

Gmina Mielec wystąpiła więc dnia 5 kwietnia 2013 r. z wnioskiem o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn: „Stworzenie Punktu Selektywnej Zbiórki Odpadów Komunalnych w miejscowości Chorzelów na terenie cz. działki 316/2, gm. Mielec woj. podkarpackie” przedkładając Kartę informacyjną przedsięwzięcia, poświadczoną przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmującej obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie oraz wypis z ewidencji gruntów.

Organ I instancji pismem z dnia 23 kwietnia 2013 r. powiadomił strony o wszczęciu postępowania i wystąpił o wymagane opinie do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Mielcu oraz do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Rzeszowie.

Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Mielcu nie zajął stanowiska w sprawie w terminie wymaganym ustawą ooś, natomiast Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Rzeszowie po uzupełnieniu przesłanej mu Karty informacyjnej przedsięwzięcia wydał opinię o braku potrzeby prowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedmiotowego przedsięwzięcia i szeroko uzasadnił swoje stanowisko. Po otrzymaniu tej opinii organ I instancji wydał postanowienie o braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla omawianego przedsięwzięcia.

Kolejnym etapem postępowania było poinformowanie o wydaniu tego postanowienia oraz zawiadomienie z dnia 26 lipca 2013 r. stron postępowania o zebranych dokumentach i materiałach przed wydaniem decyzji. Następnie dnia 18 sierpnia 2013 r. została wydana zaskarżona decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach.

Analizując przebieg postępowania należy stwierdzić, że organ uchybił podstawowej zasadzie postępowania administracyjnego wyrażonej w art. 10 Kodeksu postępowania administracyjnego. Strony nie zostały bowiem w żaden sposób powiadomione o zebraniu dowodów pozwalających na wydanie postanowienia o braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Powiadomienie na tym etapie postępowania jest tym bardziej istotne, że po powiadomieniu z dnia 23 kwietnia 2013 r. uzupełniany był materiał dowodowy, a opinia Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Rzeszowie nie została doręczona stronom.

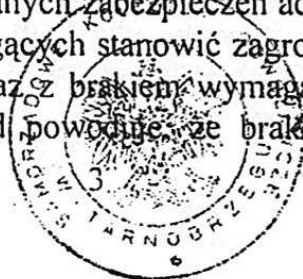
W myśl art. 84 powoływanej ustawy ooś, w przypadku, gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach właściwy organ stwierdza brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko (ust. 1), przy czym charakterystyka przedsięwzięcia o jakiej mowa w art. 63 ust. 1 pkt 1 ustawy ooś stanowi załącznik do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (ust. 2), co pozwala na dokonanie oceny prawidłowości rozstrzygnięcia w tym przedmiocie. Zgodnie z treścią wskazanego powyżej art. 63 ust. 1 ustawy, organ oceniając potrzebę nałożenia obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, musi uwzględniać: rodzaj i charakterystykę przedsięwzięcia obejmującą m.in. skalę przedsięwzięcia i wielkość zajmowanego terenu, powiązania z innymi przedsięwzięciami na obszarze na który to przedsięwzięcie będzie oddziaływać, wykorzystywania zasobów naturalnych, emisji i występowania innych uciążliwości, ryzyko wystąpienia poważnej awarii (pkt 1); usytuowanie

przedsięwzięcia, z uwzględnieniem możliwego zagrożenia dla środowiska, w szczególności przy istniejącym użytkowaniu terenu, zdolności samooczyszczania się środowiska i odnawiania się zasobów naturalnych, walorów przyrodniczych i krajobrazowych oraz uwarunkowań miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego (pkt 2); rodzaj i skalę możliwego oddziaływania rozważanego w odniesieniu do uwarunkowań wymienionych w pkt 1 i 2, wynikających m.in. z zasięgu oddziaływania, transgranicznego charakteru oddziaływania na poszczególne elementy przyrodnicze, wielkości i złożoności oddziaływania, czasu jego trwania i odwracalności oddziaływania (pkt 3).

Analizując informacje zebrane w toku postępowania należy stwierdzić, że Karta informacyjna przedsięwzięcia wraz z uzupełnieniem nadal nie zawiera wszystkich elementów wymaganych zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 5 ustawy ooś. W szczególności w rozdziale dot. pokrycia powierzchni działki podano sprzeczne informacje: na str. 6 Karty informacyjnej przedsięwzięcia zapisano, że teren objęty przedsięwzięciem nie jest porośnięty trawą, natomiast na str. pierwszej uzupełnień podano, że powierzchnia terenu objętego inwestycją obejmuje obecnie w całości tereny zielone. Dane o pokryciu nieruchomości szatą roślinną są wymagane na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 5 lit. b ustawy ooś. Bez precyzyjnego ustalenia zmian w szacie roślinnej niemożliwe jest poprawne dokonanie analizy wymaganej art. 63 ust. 1 pkt 2 ustawy ooś w zakresie uwarunkowań wynikających z usytuowania przedsięwzięcia.

Zgodnie z prawem wymagane jest, aby Karta informacyjna przedsięwzięcia zawierała dane o rodzajach i przewidywanej ilości wprowadzanych do środowiska substancji lub energii przy zastosowaniu rozwiązań chroniących środowisko. Dokonana analiza w zakresie wód opadowych i roztopowych oraz ścieków nie uwzględnia podstawowych aspektów mających zastosowanie w sprawie, a wynikających z przepisów ustawy o odpadach i ustawy Prawo wodne. Stosownie do przepisu art. 3 ust 1 pkt 5 lit b przez magazynowanie odpadów rozumie się czasowe przechowywanie odpadów obejmujące tymczasowe magazynowanie odpadów przez prowadzącego zbieranie odpadów, a równocześnie przepis ust. 34 tego artykułu stanowi, że przez zbieranie odpadów rozumie się gromadzenie odpadów przed ich transportem do miejsc przetwarzania, w tym wstępne sortowanie nieprowadzące do zasadniczej zmiany charakteru i składu odpadów i niepowodujące zmiany klasyfikacji odpadów oraz tymczasowe magazynowanie odpadów, o którym mowa w pkt 5 lit. b. Zatem w ramach prowadzonej działalności będzie odbywało się magazynowanie odpadów.

Przepis art. 9 ust 1 pkt 14 ustawy Prawo wodne definiuje, że przez ścieki rozumie się wprowadzane do wód lub do ziemi wody odciekowe ze składowisk odpadów i miejsc ich magazynowania. Wymogi w zakresie wód odciekowych z miejsc magazynowania odpadów precyzuje rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 24 lipca 2006 roku w sprawie warunków przy wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi oraz w sprawie substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego (Dz. U. Nr 137 poz. 984 z późn. zm.), które w § 6 ust. 1 i przepisach kolejnych określa warunki jakie należy spełnić w odniesieniu do odcieków z miejsc magazynowania odpadów. W Karcie informacyjnej przedsięwzięcia podano powierzchnię zadaszoną i utwardzoną, na której będą magazynowane odpady wraz z informacją o odprowadzaniu tych wód na teren działki (a zatem do ziemi), a wody opadowe i roztopowe z tej powierzchni klasyfikowano jako wody z parkingu, co stoi w sprzeczności z ww. przepisami. Problem jest tym bardziej istotny, że jak wynika z zebranych dokumentów zwierciadło wody podziemnej znajduje się na głębokości 2,8 m ppt. Stan chemiczny wód podziemnych jest jednym z podstawowych elementów dla oceny stanu jednolitych części wód podziemnych i warunkuje osiągnięcie celów środowiskowych. Rozwiązania przewidziane dla przedsięwzięcia powodują, że na stan ten mogą wpływać wody odciekowe mogące zawierać substancje niebezpieczne. Brak wymaganych zabezpieczeń adekwatnych dla rodzaju ścieków z miejsc magazynowania odpadów mogących stanowić zagrożenie dla środowiska wodnego, w tym głównie wód podziemnych, wraz z brakiem wymaganych analiz w tym zakresie w odniesieniu do jednolitych części wód, powoduje, że brak niezwykle istotnego elementu

mogącego w przypadku zidentyfikowania zagrożenia dla osiągnięcia celów środowiskowych spowodować konieczność odmowy udzielenia zgody na realizację przedsięwzięcia, o ile nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 38j ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (art. 81 ust 3 ustawy ooś). Informacje podane w tym zakresie w uzupełnieniu mają charakter deklaratoryjny i nie są poparte dowodami.

Ponadto w aktach sprawy brak także klasyfikacji akustycznej terenu określonej zgodnie z obowiązującymi wymogami ustawy Prawo ochrony środowiska (art. 113 – 115), co sprawia, że podane informacje dotyczące odległości od zabudowy wraz z określeniem jej charakteru są niewiarygodne.

Ponadto w Karcie informacyjnej przedsięwzięcia stwierdzono, że rozważano wariant zerowy oraz wariant inwestorski – uznany za najbardziej optymalny. W aktach sprawy brak dowodów, że rozważano jakikolwiek wariant racjonalny alternatywny. Brak tego elementu stanowi również naruszenie wymogów ustawowych – ustawy ooś, która wymaga podania w karcie informacyjnej przedsięwzięcia danych o ewentualnych wariantach przedsięwzięcia jako informacji podstawowych o przedsięwzięciu. Dodatkowo należy zauważyć, że stosownie do zapisów art. 81 ust. 1 ustawy ooś jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w wariantcie innym niż proponowany przez wnioskodawcę, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, za zgodą wnioskodawcy, wskazuje w decyzji wariant dopuszczony do realizacji lub, w razie braku zgody wnioskodawcy, odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia. Zatem dokonanie analizy wariantów przedsięwzięcia jest istotne, a brak tego typu danych uniemożliwia skuteczne dokonanie takiej analizy.

Wobec powyższych braków należy uznać za przedwczesne i nie w pełni uzasadnione stwierdzenia organów o braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Konieczne jest uzupełnienie danych o przedsięwzięciu stosownie do wymogów obowiązującego prawa. Dopiero opierając się na uzasadnionych przesłankach można orzec o braku takiej potrzeby.

Prowadząc postępowanie organ powinien dołożyć należytej staranności, aby zebrać kompletny materiał dowodowy. W myśl przepisu art. 7 kpa w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności i podejmują wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Stosownie natomiast do przepisów art. 77 § 1 i art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy i na podstawie całokształtu materiału dowodowego ocenić, czy dana okoliczność została udowodniona. Zebranie całego materiału dowodowego to zebranie dowodów dotyczących wszystkich faktów mających znaczenie dla sprawy. Określenia faktów mających znaczenie dla sprawy dokonuje organ administracji publicznej w oparciu o przepis prawa materialnego, będący podstawą prawną rozstrzygnięcia sprawy. Organ administracji publicznej obowiązany jest z urzędu przeprowadzić dowody służące ustaleniu stanu faktycznego sprawy. Pominięcie ustalenia faktu mającego znaczenie dla sprawy stanowi naruszenie art. 7 i 77 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego. Należy podkreślić, że zaniechanie przez organ administracji podjęcia czynności procesowych zmierzających do zebrania pełnego materiału dowodowego jest uchybieniem przepisom postępowania administracyjnego, skutkującym wadliwością decyzji. Zaniechanie organu administracji państwowej, polegające na niedopełnieniu obowiązku zgromadzenia pełnego materiału dowodowego jest wadą postępowania, uzasadniająca uchylenie decyzji administracyjnej wydanej w wyniku takiego zaniechania. Ocena dowodów powinna być, zgodnie z przepisem art. 80 kpa, oparta o wszechstronną analizę całokształtu materiału dowodowego. Organ administracji publicznej jest więc na podstawie tych przepisów zobowiązany do podjęcia wszelkich niezbędnych czynności

proceduralnych w celu zebrania pełnego materiału dowodowego, dopiero bowiem wówczas może ocenić, czy dana okoliczność została udowodniona.

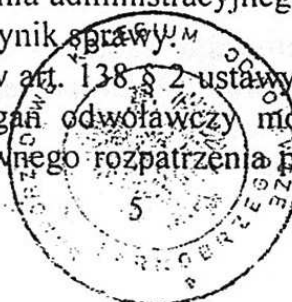
W rozpoznawanej sprawie, organ administracji nie wyjaśnił należycie wszystkich okoliczności i nie ustalił jednoznacznie stanu faktycznego zgodnego z rzeczywistością, naruszając tym samym przepisy art. 7, art. 77 § 1 oraz art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego. Wymagane jest zebranie dowodów pozwalających na jednoznaczne ustalenie przesłanek pozwalających na wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach bez potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Postępowanie uzupełniające w tym zakresie jest niezbędne dla dokonania prawidłowego rozstrzygnięcia o braku lub występowaniu oddziaływania oraz skali jego istotności. Dopiero po wyjaśnieniu tych wszystkich istotnych dla sprawy elementów organ może wnioskować o wydaniu wnioskowanej decyzji. Potrzebne jest jednoznaczne potwierdzenie stanu faktycznego w pełnym zakresie wymaganym prawem oraz uzasadnienie stanowiska organu oparte o ocenę wszystkich dowodów.

Ponadto w toku postępowania organ uchybił kolejnej niezwykle istotnej zasadzie czynnego udziału strony w postępowaniu administracyjnym, wyrażonej w art. 10 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, zgodnie z którym organy administracji publicznej obowiązane są zapewnić stronom czynny udział w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem orzeczenia umożliwić im wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. W rozpatrywanym przypadku stronom nie doręczono żadnego zawiadomienia o zebraniu materiału dowodowego przed wydaniem postanowienia w sprawie braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, nie zapewniając im możliwości zapoznania się z materiałem dowodowym i odniesienia do zebranych danych oraz zgłoszenia wniosków. Na etapie postępowania administracyjnego przypadającego pomiędzy zakończeniem postępowania wyjaśniającego, a wydaniem rozstrzygnięcia następuje zestawienie ustalonego – w postępowaniu wyjaśniającym – stanu faktycznego z normami prawa. Zanim dojdzie do takiego zestawienia, organ prowadzący postępowanie powinien umożliwić stronie zapoznanie się z aktami sprawy i złożenie w odpowiednim czasie stosownych oświadczeń lub zastrzeżeń dotyczących zarówno zakończonego już postępowania dowodowego, jak i całej problematyki, mającej być przedmiotem rozstrzygnięcia organu. Organ prowadzący postępowanie w zawiadomieniu skierowanym do stron postępowania powinien wyznaczyć termin na zapoznanie z aktami sprawy i złożenie oświadczenia. Przewidziany w zawiadomieniu termin powinien mieć charakter realny, tj. uwzględniający specyfikę sprawy i objętość materiału oraz umożliwiającą stronie ustosunkowanie się do treści akt sprawy. Obowiązek udostępnienia akt sprawy przed wydaniem rozstrzygnięcia dotyczy pełnej dokumentacji znajdującej się w aktach i ewentualnych załączników. Wynika to z zasady czynnego udziału strony, zgodnie z którą strona może wypowiedzieć się co do zebranych dowodów, materiałów i żądań, a organ powinien rozważyć uwzględnienie stanowiska strony, a w przypadku uznania słuszności przedstawionego stanowiska odpowiednio ukształtować treść rozstrzygnięcia i jego uzasadnienie.

Dodatkowo należy zauważyć, że część orzeczeń i zawiadomień kierowanych do stron postępowania nie była doręczana pełnomocnikowi, a wyłącznie P. [redacted], co stoi w sprzeczności z przepisem art. 40 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego.

W analizowanej sprawie naruszono zatem przepisy art. 7, art. 8, art. 10, art. 77 § 1, art. 80 i art. 107 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego oraz art. 3 i art. 63 ustawy o oś, w sposób, który ma istotny wpływ na wynik sprawy.

Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji, gdy

decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

Zarówno w doktrynie prawa administracyjnego, jak i w orzecznictwie sądowym utrwalony jest pogląd, iż kompetencje organu odwoławczego nie sprowadzają się jedynie do kontroli zasadności zarzutów podniesionych w stosunku do rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji. Stan faktyczny organ odwoławczy ustala w oparciu o materiał zebrany w postępowaniu pierwszej instancji, rozszerzając granice postępowania dowodowego na nowe okoliczności faktyczne pominięte przez organ pierwszej instancji, jak i te, które po wydaniu decyzji przez organ pierwszej instancji uległy zmianie, a które to okoliczności są istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy (por. M. Jaśkowska, A. Wróbel: Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, wyd. Zakamycze 2005, s. 796-797 wraz z powołanym tam orzecznictwem sądowym; a także wyrok NSA z dnia 18 grudnia 2000 r., sygn. akt V SA 1799/00, LEX nr 75524; wyrok SN z dnia 7 maja 2002 r., sygn. akt III RN 59/01, OSNP 2003/3/56; wyrok WSA w Warszawie z dnia 21 kwietnia 2005 r., sygn. akt II SA/Wa 2413/04, LEX nr 166510).

W piśmiennictwie i orzecznictwie przyjęty jest pogląd, iż wydanie decyzji kasacyjnej i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji jest wyjątkiem od zasady merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej, a zatem niedopuszczalna jest wykładnia rozszerzająca przepisu art. 138 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego. W związku z tym jakiegokolwiek inne wady postępowania przed organem I instancji, niż te wskazane w art. 138 § 2, nie mogą uzasadniać uchylecia decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia (R. Kędziora Kodeks Postępowania Administracyjnego Komentarz Wydawnictwo BECK Warszawa 2008 r. str. 712).

Jednocześnie zwrócić należy uwagę, że podjęcie decyzji przez organ I instancji ze znaczącym naruszeniem zasad postępowania, nie może być sanowane w postępowaniu odwoławczym, gdyż naruszałoby to zasadę administracyjności, której istota polega na dokładnym rozpoznaniu i rozstrzygnięciu sprawy. W takim przypadku organ odwoławczy ma tylko kompetencje kasacyjne. Konwalidowanie bowiem wadliwego postępowania organu I instancji w takiej sytuacji, naruszałoby zawartą w art. 15 Kodeksu postępowania administracyjnego zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego" (wyrok WSA w Warszawie z dnia 8.02.2006 r. VI SA/Wa 363/05 LEX nr 203843). Również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 5 lutego 2009 r. VII SA/Wa 936/08 LEX nr 478524 wyraził pogląd, iż organ odwoławczy może powołać się na przepis art. 138 § 2 zd. 1 Kodeksu postępowania administracyjnego. tylko wówczas, gdy wykaze, że przeprowadzenie przezeń dodatkowego postępowania wyjaśniającego w granicach wyznaczonych przez art. 136 Kodeksu postępowania administracyjnego nie jest wystarczające do rozstrzygnięcia sprawy. Nieprawidłowe określenie aspektów mających zasadnicze znaczenie dla sprawy (a do takich należy niekompletny wniosek i brak informacji o przedsięwzięciu wymaganych prawem) stanowi naruszenie przepisów postępowania, a opisany powyżej zakres konieczny do wyjaśnienia może mieć istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Braki te nie mogą być sanowane w postępowaniu odwoławczym, bowiem naruszałoby to zasadę dwuinstancyjności postępowania, której istota polega na dwukrotnym rozpatrzeniu i rozstrzygnięciu sprawy (por. wyrok z 28 lutego 2011 r. WSA w Krakowie II SA/Kr 1483/10).

Rozpatrując ponownie sprawę należy prawidłowo uzupełnić Kartę informacyjną przedsięwzięcia tak, aby zawierała wszystkie wymagane prawem elementy. Następnie stosownie do nich, przy zachowaniu wymaganych zasad postępowania administracyjnego przeprowadzić to postępowanie, dokonać analizy wszystkich przesłanek w ich wzajemnym powiązaniu, których określenie jest wymagane dla orzeczenia o potrzebie/braku potrzeby

przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, z zachowaniem zasad konsekwencji i wyczerpującej oraz zrozumiałej argumentacji. W uzasadnieniu decyzji organ powinien w pełni i precyzyjnie odnieść się do zajętą stanowiska.

Biorąc pod uwagę powyższy stan faktyczny i prawny należało orzec jak w osnowie.

Decyzja niniejsza jest ostateczna

Na decyzję służy prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Tarnobrzegu 39-400 Tarnobrzeg, ul. Św. Barbary 12. Skargę wnosi się w terminie 30 dni od daty doręczenia decyzji dołączając jej odpisy: 1 egz. dla Sądu, 1 egz. dla SKO, po 1 egz. dla stron.

CZŁONKOWIE SKŁADU ORZĘKAJĄCEGO

1. Agata Dąbal

2. Maria Szpunar.....

Przewodniczący składu orzekającego
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
Janusz Kłobucki

Otrzymują:

I. Strony:

1.

2. Gmina Mielec ul. Jadernych 7. 39-300 Mielec

3. Gminna Spółdzielnia Samopomoc Chłopska Tuszów Narodowy 232, 39-332 Tuszów Narodowy

4. Polskie Koleje Państwowe S.A. ul. Szczęśliwicka 62, 00-973 Warszawa

5. Powiatowy Zarząd Dróg, ul. Korczaka 6a, 39-300 Mielec

6. Starosta Powiatu Mieckiego ul. Sękowskiego 2b, 39-300 Mielec

II. Do wiadomości:

1. Wójt Gminy Mielec

III. a/a

DP